

Visitationspredikan Forsa-Högs församling 17 oktober 2021, 20:e söndagen efter Trefaldighet

”Att leva tillsammans” Första årgångens texter

Jag vet inte vad ni tycker men jag tycker att den här visitationen har gått som en dans. Det började redan vid den inledande morgonmässan i Högs kyrka i tisdags när kyrkoherde Lena angav tonen. Lena hade kommit att tänka på två hitlåtar som i kombination med varandra säger något viktigt om den gemenskap som finns här i Forsa-Högs församling.

Den ena hitlåten var ”Bridge over troubled waters”. Det musikstycket är ganska populärt i kyrkliga sammanhang. Texten handlar om att du inte är ensam när du känner dig liten eller när livet är tufft. Både Gud och andra människor kämpar på din sida och bär dig som en bro över de mörka vatten som du är tvingas att passera.

Den andra hitlåten var lite mer oväntad – i alla fall för mig. Lena hade kommit att tänka på ”I en röd liten stuga ner vid sjön ska vi bo”. Den låten har jag aldrig hört framföras i något kyrkligt sammanhang – och faktiskt inte i något annat sammanhang heller – men den har följt mig under visitationsdagarna här i Forsa-Högs församling.

Texten handlar om att lyckan och kärleken inte är avsedd blott för stora slott. Lyckan och kärleken visar sig ofta i det lilla, det okomplicerade, det vardagliga: i samtalet på bänken nervid stranden, i roddbåten ute på sjön, i fågelsången och klöverbladen. Kärleksgåvan – som skänks oss från ovan – trivs nog allra bäst i den enklaste vrå som går att få. Så lyder en av stroferna. I enkelheten bygger den vardagliga kärleken och omtanken en gyllene bro till den röda lilla stuga som får symbolisera tillhörigheten och tryggheten.

Temat för den här visitationen har varit ”Brobyggande”. Under de dagar som jag har hälsat på här hos er har jag fått se många exempel på gyllene broar till tillit och hemhörighet som ni som är Forsa-Högs församling bygger till varandra och till Gud i vardagslag. Jag har besökt babyrytmiken och sett den glädje och förväntan som lyser i både barnens och föräldrarnas ögon när dopljuset tänds och gitarren plockas fram. Jag har fått möta körsångare som har beskrivit hur det blir lättare att andas, att tro och att hantera stress när man får sjunga tillsammans. Jag har sett ungdomarna strömma till Mariagårdaren i stora skaror.

Temat för visitationen bestämdes för ungefär två år sedan. Det var tänkt att jag skulle komma hit tidigare men mitt besök har blivit framflyttat på grund av pandemin. Flytten innebär att vi får fira visitationsgudstjänsten idag på den tjugonde söndagen efter trefaldighet och det är ett gudagivet sammanträffande. Temat för dagens texter är ”Att leva tillsammans”. Det temat och dagens bibeltexter hjälper oss att sätta in det vi har fått vara med om under visitationen i ett större sammanhang.

I tisdags besökte jag Linnéagården som är ett behandlingshem för kvinnor som kämpar med missbruksproblem. Ann-Marie, som är ordförande i kyrkorådet, öppnade i flera avseenden dörren till de förtroliga samtal som vi fick föra där. ”Det är en nåd att få vara här” sa en av kvinnorna. Att få dela det enkla vardagslivet med andra är helande. En annan kvinna sa att på Linnéagården sker det mirakel. Det som var dött får liv igen. Systraskapet mellan kvinnorna bär som en bro över mörka vatten och det är en gyllene bro till ett hem, en tillhörighet.

Det systraskap som odlas på Linnéagården för tankarna till Rut som vi får möta i dagens gammaltestamentliga läsning. De starka banden till svärmodern Noomi gav henne modet att följa Noomi till ett land som var främmande för Rut. Rut hade växt upp under helt andra förhållanden. Hon fann sig till rätta i det nya landet genom vänskapen eller systraskapet med Noomi. Boas, som senare blir Ruts make, imponeras av styrkan i systraskapet och han stärker det också när han framhåller tryggheten i det. ”Håll dig till kvinnorna här”, säger han. ”Du ser var de skördar, följ efter dem!” På samma sätt stärker föredömliga män och kvinnor det livgivande systraskapet mellan kvinnorna på Linnéagården.

Även om vi inte tänker på det är verksamheten på Linnéagården är ett exempel på diakonalt arbete som sker i Forsa-Högs församling. Församlingsarbete utförs inte bara av dem som är anställda, förtroendevalda eller ideella medarbetare i Svenska kyrkan. Alla döpta bidrar i sina vardagsliv till kyrkans liv och församlingslivet. På Linnéagården bidrar man på ett alldeles särskilt sätt till bönelivet. Här ber man dagligen den så kallade sinnesrobönen tillsammans. Kvinnorna som vi fick möta berättade också att den ena kunde be den andra om förbön när hon själv tyckte att det var svårt att be. Genom den enkla bönen som är en naturlig del av vardagslivet söker man ständigt skydd under Guds vingar, precis som Rut gjorde.

Samma enkla och vardagliga bedjande mötte jag också när jag var med på spädbarnsrytmiken här i Forsa kyrka och vi sjöng ”Gud som haver barnen kär” tillsammans. Barnen klinkade på flygeln tillsammans med Helén och resultatet blev en melodi som ingen mänsklig musiker skulle ha kommit på idén att komponera. Jag tror inte att det går att nerteckna den musiken med hjälp av något notsystem. I det avseendet var musiken himmelsk. Den överskred våra expertkunskaper och det vi kan fånga med vårt förnuft.

Det mirakel som det berättas om i dagens episteltext överskrider också vårt förnuft. En kvinna som hette Tabita eller Dorkas får livet åter och glädjen bland hennes vänner är stor. Det som sker är ett mirakel som vi inte kan förklara. Även om vi kan vända och vrida på berättelsen kan vi inte klargöra exakt vad som ägde rum bakom den stängda dörren. Hur det gick till när Tabita eller Dorkas blev levande igen är ett mysterium.

Här i församlingen har ni ett mysterium – Forsaringen – som faktiskt kan kasta lite klargörande ljus över mysteriet som dagens episteltext berättar om. Även om experterna vet vad som står på Forsaringen – hur runorna ska utläsas – så vet vi inte riktigt vad texten betyder. Vi förstår enskildheterna men inte helheten. När det gäller miraklet som Tabita eller Dorkas fick vara med om kan situationen sägas vara den omvända. Vi vet vad händelsen kom att betyda. Den innebar att glädjen blev stor och att människor kom till tro på Jesus Kristus. Däremot kan vi inte komma underfund med enskildheterna i själva händelseförloppet. De är undanglidande och detsamma kan sägas om många av de enskildheter som är involverade i de livgivande mirakel som sker i Forsa-Högs församling idag.

Personalen på Linnéagården berättade att de upplever sitt arbete som djupt meningsfullt eftersom de tror på mirakel. Det finns alltid en möjlighet att den kvinna som i årtal har försökt bemästra sitt missbruk kommer att lyckas nästa gång. Därför ger de aldrig upp hoppet.

Vid onsdagens besök hos kunskaps- och programvaruföretaget Björn Lundén i Näsvisen fick vi ytterligare perspektiv på vad välbefinnande på arbetsplatsen kan innebära. Lars Sörling, som var vår ciceron under besöket, sammanfattade de undanglidande eller svårfångade

faktorer som gör att de som arbetar i företaget trivs på jobbet när han i all enkelhet konstaterade: ”Här får man vara människa.”

De som arbetar i företaget Björn Lundén lever lite mer tillsammans än vad man gör på många andra arbetsplatser. De äter frukost och lunch tillsammans, de kan träna på arbetstid och de kan lägga upp sitt jobb så att det inte inkräktar på familjelivet eller fritiden. Dessutom satsar företaget på gott fika för både personal och kunder. Bland de böcker som Björn Lundén har gett ut finns inte endast utbildningsmaterial för den som vill starta eller driver ett företag utan också en receptsamling och därtill en bok om kyrkorna i Forsa och Hög.

I onsdags fick jag beundra Högs kyrka ur ett alldeles speciellt perspektiv. Då fick jag nämligen gå så högt upp som jag vågade i klockstapeln intill kyrkan. Det gav mig en god överblick över både kyrkan och bygden runt omkring. Att vi tillsammans ska få en liknande överblick över församlingens liv är ett av syftena med en biskopsvisitation. Ett annat syfte är att vi ska få chansen att vidga våra perspektiv ytterligare genom att fundera över hur församlingens liv i Forsa-Högs församling samspelar med och bidrar till kyrkans liv i stort.

Vid klockstapeln var det med hjälp av en byggnadsställning som jag fick ett annat perspektiv. I dagens evangelietext är det Jesus som hjälper oss att se mer och längre. Han vidgar perspektivet när han säger att det är fler än dem vi spontant tänker på som är Jesu mor, systrar och bröder. Den människa som gör Guds vilja är Jesu bror, syster och mor – även om hon eller han inte uppfattar sig själv på det sättet.

I Forsa-Högs församling har ni en familjär och vardagsnära samhörighet med både Gud och varandra. Ni lever lite mer tillsammans än vad man gör i många andra församlingar. Den gemenskapen slår gyllene broar mellan röda stugor, enkla vrår och stora Hälsingegårdar. När livet är tufft är den en bro över mörka vatten.

Precis som Björn Lundén får exportera sina kunskaper till företag i hela Sverige hoppas jag att ni som är Forsa-Högs församling tar chansen att bidra med det ni kan om familjärt församlingens liv genom att engagera er lite extra i den särskilda satsning på lärande och undervisning som just nu sker i hela Svenska kyrkan. Ni har nämligen ovanligt välfungerande miljöer för lärande och undervisning. Jag tänker på ungdomarna som år efter år är kvar i församlingens gemenskap. Jag tänker på spädbarnsrytmiken och på körerna där små och stora människor kommer till tro och växer i tro. Och jag tänker på era kyrkor, på klockstapeln i Hög och Forsaringen som får både bofasta och turister att fundera ett varv till över trons betydelse i våra liv, vår historia och vår värld. Här i församlingen får människor inte bara kunskap om vad som står i skrifterna – precis som vi kan få kunskap hur runorna på Forsaringen ska utläsas. De lär sig dessutom ständigt något nytt om trons betydelse i våra liv.

Samtidigt som ni delar med er av det ni kan om lärande och undervisning ska ni fortsätta att vara rädda om er själva och varandra. Vi vet att ni inte kan dra i gång eller hålla i gång hur många projekt som helst – även om de är behjärtansvärda och spännande. Det måste finnas gränser för entreprenörsandan också här i Hälsingland – annars orkar vi inte vara människor. Annars går ingenting som en dans – inte ens en biskopsvisitation.

Den här visitationen har gått som en dans. Jag har dansat med spädbarnsrytmiken och med inTrokören och kyrkorådet som sjöng och rörde sig tillsammans i tisdags. Kristus är framför oss, bakom oss, över oss och under oss. Han är förvisso ständigt verksam mitt ibland oss men ibland behövde Jesus ta igen sig för att orka vara människa. Idag får vi ta igen oss och glädja oss över det vardagliga brobyggande som utmärker Forsa-Högs församling. Kristus bygger

själv en gyllene bro och en bro över mörka vatten när han kommer till oss i nattvardens bröd och vin. Han gör oss till syskon med honom och varandra. Detta syskonskap är helande och det leder till de livgivande mirakel som innebär att Guds vilja förverkligas i världen.

Biskop Karin Johannesson, Uppsala stift